

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI ACa 641/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje adwokatowi A.G. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,
- 3) odmawia zasądzenia pozwanemu od powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 listopada 2012 r., mocą którego oddalone zostało powództwo przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawie o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia za pozbawienie praw obywatelskich w postaci prawa do głosowania (200 000 złotych) oraz za zakup mieszkania i jego wyposażenie (700 000 złotych), z uwagi na to, że był pomijany przez pozwanego w przydziałach mieszkania komunalnego, mimo że miał opinię komisji lekarskiej z 1994 r. uprawniającą go do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkaniowej. Oddalając powództwo Sąd pierwszej instancji powołał się na nie wykazanie przez powoda spełnienia przez pozwanego przesłanki bezprawności, która jest konieczna w wypadku odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych na podstawie art. 415 i nast. k.c. Sąd drugiej instancji uznał trafność ustaleń Sądu Okręgowego i słuszność dokonanych ocen prawnych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa materialnego, tj. art. 23 i 24 k.c. oraz art. 417 § 1 k.c. i art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2001 r. Ordynacja wyborcza do Sejmu RP i Senatu RP, a także art. 6 k.c., wszystkich przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania i uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania oraz jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie czterech istotnych zagadnień prawnych oraz na

oczywistą zasadność skargi, z ogólnym odwołaniem się do zasadności jej zarzutów. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że taki sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera w sobie ewidentną sprzeczność. Nie jest możliwe, by ten sam problem stanowił równocześnie podstawę oczywistej zasadności skargi, a więc zasadności ewidentnej, możliwej do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka, jak i punkt oparcia dla przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zakładającej istnienie kwestii o problemowym i niejednoznacznym charakterze, wymagającej wyjaśnień Sądu Najwyższego w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Niezależnie od tego w sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności wniesionej skargi, sam skarżący zaś nie formułuje jakiegokolwiek szerszej argumentacji, poza jednym zdaniem na ten temat.

Żadna z kwestii wskazywanych jako istotne zagadnienia prawne nie odpowiada przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Problemy formułowane przez skarżącego koncentrują się wokół rzekomego pozbawienia go prawa do udziału w wyborach. Pierwsze dwa zagadnienia, dotyczące uznania prawa do głosowania za dobro osobiste i możliwości zasądzenia zadośćuczynienia w razie jego naruszenia, nie budzą istotnych wątpliwości i zostały już wyjaśnione. Zarazem jednak rozmiągają się z istotą argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, skupiającej się na braku przesłanek naruszenia dobra osobistego, nie zaś występowania tego dobra. Ostatnie dwa problemy są natomiast w wysokim stopniu kazuistyczne, wymagając oceny konkretnych okoliczności faktycznych. Nie mogą one, w konsekwencji stanowić podstawy do sformułowania poglądu o generalnym i uniwersalnym charakterze, co jest istotą zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyznając wynagrodzenie pełnomocnikowi skarżącego ustanowionemu z urzędu i nieopłaconemu za udzielenie powodowi pomocy prawnej (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 461). Nie zostały zasądzone koszty na rzecz strony pozwanej ze względu na nie spełnienie przesłanek odpowiedzi na skargę (art. 398⁷ § 1 k.p.c.), przez

podnoszenie w odpowiedzi kwestii nie mających znaczenia dla skargi kasacyjnej, odnoszących się do orzeczeń Sądów w toku instancji, poza zarzutami i wnioskami o przyjęcie skargi do rozpoznania.